

Tarragona és molt important

Dll, 7/01/2019 per Jordi Llisteri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran perquè em repetiré. El mateix que [vaig dir](#) fa tres anys. Però amb la diferència que ja ha arribat una de les dates marcades. El 2019 ha de ser l'any del relleu de l'arquebisbe de Tarragona. El 8 de febrer **Jaume Pujol** compleix els 75 anys i ha de presentar la preceptiva renúncia, després de quinze anys d'arquebisbe metropolità i primat.

Però a més, aquesta jubilació obre la porta a una renovació de l'episcopat català a pocs anys vista. Al bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, li tocarà jubilar-se d'aquí a dos anys, el 2021. El mateix any en el que hauria de finalitzar el mandat de cardenal **Joan Josep Omella** a Barcelona, tot i que si no hi ha un gir copernicà al Vaticà és previsible que s'allargui un parell d'anys. El 2022, li toca al bisbe de Sant Feliu, **Agustí Cortés**. El 2023, a **Salvador Giménez** de Lleida. I el 2024 a l'arquebisbe **Joan-Enric Vives**, bisbe d'Urgell (i copríncep d'Andorra, un relleu d'alta complexitat i que té un calendari propi).

A cinc anys vista, abans que s'acabi la Sagrada Família, cal esperar el relleu en sis del deu bisbats catalans, i algun més si hi ha un trasllat d'una diòcesi a una altra.

Jubilació Bisbes
Infogram

Dèiem fa tres anys que estadísticament parlant el proper arquebisbe de Barcelona hauria de ser **Josep Àngel Sáiz**, o **Romà Casanova** o **Enrique Benavent**. I, sinó, que ho serien de Tarragona. Són els tres bisbes de Catalunya que quan arriben aquests canvis tenen l'edat i la trajectòria habitual per accedir a les dues capitals eclesiaístiques catalanes, amb uns deu o quinze anys de mandat per davant. Per circumstàncies, potser Benavent és el més candidat.

El que ha canviat respecte fa tres anys és que ara afortunadament hi ha dos bisbes auxiliars més, **Sergi Gordo** i **Toni Vadell**, que seran un bon [planter](#) per als futurs nomenaments episcopals. Però en principi, són candidats per un recorregut posterior. Tot i que els camins dels nomenaments episcopals són inescrutables. Juntament amb la incògnita del bisbe **Xavier Novell** i el mateix futur de la petita diòcesi de Solsona i el perfectible mapa eclesiàstic de les terres de ponent.

No anem doncs tan lluny. Ara toca el relleu de Tarragona. Tothom diu que és molt important. Primer, per la pròpia diòcesi, òbviament. Segon, per la primacia sobre la bona part dels bisbats catalans, que amb l'ordenament canònic actual avui és més simbòlica que efectiva però significativa. I, tercer, per la presidència de la Conferència Episcopal Tarraconense, l'organisme que agrupa els deu bisbats amb seu a Catalunya.

Eclesiàsticament, Tarragona sempre ha estat un contrapès a Barcelona. En determinats moments això ha comportat friccions entre els dos arquebisbes. Però també ha permès fer equilibris d'aquells que només sap fer l'Església. I el que potser no deia l'arquebisbe de Barcelona, ho podia dir el de Tarragona, i al revés.

Però encara més rellevant. Tot i que cada bisbe és l'amo a casa seva, pel treball conjunt dels bisbats catalans és determinat el tríode que formen el president de la Conferència Episcopal Tarraconense, l'arquebisbe de Tarragona; el vicepresident, l'arquebisbe de Barcelona; i el secretari, actualment l'arquebisbe Vives. L'aterratge d'Omella a Catalunya no hauria estat igual sense l'acompanyament de Pujol i Vives.

Per això Tarragona és molt important. Perquè marca el perfil -o l'absència de perfil- de l'Església a Catalunya. Sobretot si el perfil a la resta de diòcesis és més desdibuixat. Només canviant Tarragona, avui es pot capgirar el perfil propi de l'Església a Catalunya.

No farem prediccions episcopals condemnades al fracàs. Les deixem pel cardenal Omella, que seu a la taula de la plenària de la Congregació per als Bisbes on es couen aquests nomenaments. Però les prediccions que han començat a circular no anuncien [res de bo](#). Excepte [si es vol](#) que l'episcopat a Catalunya s'assembli cada vegada menys a l'Església a Catalunya. I si necessitem tornar a [explicar](#) que volia dir allò de volem bisbes catalans, que mai no ha estat un tema de raça o de color de la pell o de lloc de naixement, sinó de coneixement i estima de la realitat i la tradició eclesial que s'ha de pasturar. I més, quan parlem de l'arquebisbe de Tarragona, que és molt important.